

Аньес Лъодиг - „Обещание за щастие“

Жюли ги е виждала всякакви.

Може да се опълчи, да поеме този риск, да загуби работата си, но да запази достойнството си.

Какво достойнство?

Тази крехка жена отдавна вече го е изгубила. Когато става въпрос за оцеляване, големите идеали от детството се прибират в гардероба. Човек трупа в себе си, мълчи, оставя другите да говорят, търпи.

Пък и тя има нужда от тази работа. Наистина. Този гадняр Дьо Шасон го знае. Директор без скрупули, способен да уволни една касиерка заради липса от десет евро. Е, добре, петдесет!

Жюли знае кой ѝ е откраднал тези петдесет евро, докато тя е била обърната с гръб към касата. Но не е добре да се топят колеги. Никак даже. От това може да ти се лепне петно като въшка на чело и никога да не се отървеш от него. Предпочита да избегне това.

Госпожице Льомер, мога да ви уволня на минутата. В същото време знам в какво положение сте, знам, че не можете да върнете парите. Внимавайте, бих могъл да ви принудя да намерите друго решение, за да коригирате грешките си. Разбирате ли за какво говоря? Ако ли не, попитайте някои от колежките си, те знаят за какво става въпрос, ѝ подхвърля той с втрещен, безизразен поглед, с неприятна усмивчица на устните.

Мръсник!

Въпреки всичко изглежда добре. Идеалният зет. Едър, динамичен, усмихнат, квадратна брадичка и прошарени слепоочия. Винаги те потупва с ръка, за да те успокои и насърчи. Винаги с мила дума, когато минава да поздрави служителите си в понеделник сутрин. С елегантна съпруга и възпитани деца. Човек, започнал като малък и издигнал се с пот на челото, изискващ уважение и възхита. Това обаче, що се отнася до лъскавата страна на медала. Но обърнем ли го, виждаме вълка, хищника, човека, който иска жените в краката си, за да си докаже, че е най-силният.

Няколко минути по-късно Жюли бърза по коридора, който разделя директорския кабинет от търговската част на магазина. Почивката ѝ вече привършва. Би предпочела да я прекара по друг начин, не в такъв разговор. С опакото на ръката си яростно изтрива от бузата си една изплъзнала се сълза. Злополучен знак за слабост, от който трябва веднага да се отърве.

Защото Жюли ги е виждала всякакви.

Тя е част от хората, които не са галеници на съдбата. Има и такива...

Пол Моасак се спира неуверено на щанда за замразени пици. Изборът на кенчето бира, което държи в ръка, не му бе създало проблем, но все пак! Важното е, че се справя прилично като за първо пазаруване в супермаркет. Първо пазаруване, което прави сам. Жена му го напусна преди месец. Преди заминаването си, в порив на щедрост, който вероятно ѝ бе оставил приятен спомен за изпълнен дълг, тя бе напълнила хладилника. Прекрасна жена в целия си блясък, до най-малкия детайл, която никой не би укорил за внезапното ѝ и необратимо заминаване.

Но днес Пол вече няма избор. Да губи по килограм на месец, може да е вдъхновяващо на първо време, но от един момент нататък става критично. Възможността пък да седне сам на маса в ресторант го обезсърчава до степен да загуби апетита си.

На петдесет и една годишна възраст вероятно вече е дошло време да може да се справя сам в магазин за хранителни продукти. В крайна сметка решава да купи най-скъпата пица. Все пак не бива да се храни с каквото и да е под претекст, че жена му го е напуснала след трийсет години брачен живот.

Винаги купува най-скъпото, когато трябва да избира, убеден, че това е залог за качество.

Минавайки покрай щанда за плодове и зеленчуци, си спомня една от любимите фрази на съпругата си, изговаряна машинално като всички останали. По пет плодове и зеленчуци на ден. Тя я вметваше между Цигарите те убиват и Алкохолът вреди на здравето.

Толкова беше досадна понякога!

Той все пак взема няколко ябълки в пластмасова торбичка и се отправя към касата. Държи в ръка трите покупки, опитвайки се да им намери място върху лентата. Пред него едра жена изсипва пълна кошница с нездравословни храни. Тази не би се спогодила със съпругата му.

Дава си сметка, че не е избрал правилната каса, та да може по-бързо да напусне тази потребителска бърлога, но поне касиерката е хубава. Неприятна, но хубава. Привилегията на хубостта – смекчава лошия характер. Винаги. Всичко се прощава на хубавите жени още преди да си отворят устата. Тази едва-едва поглежда клиентката, когато ѝ връща рестото, и се възползва от момента, за да изтрие от бузата си появила се от нищото сълза. Няма потрепваща брадичка, накъсано дишане, блестящи очи, не, безчувствено лице и сълза, решила да вземе въздух.

Идва ред на Пол.

– Добър ден, Жюли!

– Познаваме ли се? – пита тя, вдигайки учудено поглед.

– Не, но името ви е на баджа. За какво би служил той в противен случай?

– За да ни докладвате на централната каса, когато объркаме сметките и ви ошетим с три стотинки. Рядко служи, за да ни кажете добър ден.

– Имам някои недостатъци, но не и този на доносник.

– Не сте измерили ябълките – казва тя с безразличен тон.

– Трябваше ли?

– Ами да...!

– И сега какво да правя?

– Или ще отидете да ги измерите, или ще се откажете от тях.

– Отивам, няма да се бавя – отговаря Пол, стискайки пликчето.

Но защо толкова държи да купи тези ябълки?!

– Спокойно, това няма да промени нищо в живота ми – коментира тихо младата жена, докато той вече се изгубва в тълпата. Клиентите зад него започват да нервничат. Жюли се възползва от паузата, за да поизпъне гърба си, който от седмица ѝ създава проблеми. Мъжът се връща задъхан и поставя премерените ябълки пред младата жена.

– Маркирали сте кода на гроздето на мястото на ябълките!

– Наистина ли?

– Грозде „Голдън“. Написано е на етикета. А това тук са ябълки „Голдън“.

– И сега какво?

– Ще платите по-скъпо. Може отново да се върнете, ако желаете.

Ропотът сред клиентите зад него се засилва и това го разубеждава.

– Все едно, вземам ги. Така ябълките може да ми се сторят по-хубави! – казва той с усмивка.

Жюли също леко се усмихва. От цяла вечност никой не е бил любезен с нея. Веднъж и на нея да се случи!

Жюли е само на двацет години, но вече е отвикнала от такъв род внимание. Безгрижието и гордостта ѝ са станали част от изгубените ѝ илюзии.

– Футболна вечер? – пита тя, подавайки му касовата бележка.

– Не, защо?

– Ами, не знам. Бира, пица...

– Ергенска вечер.

– Едното не изключва другото.

Жюли не благоволява да отговори на следващата клиентка, която се опитва да я вземе за свидетел и гласно изразява възмущението си как можел някой да не знае, че плодовете и зеленчуците трябва да се мерят. Бръщолевене, което младата жена изобщо не чува. От много отдавна се е отказала от любезностите. Усмивка – добър ден – довиждане – благодаря. Прибягва до тях само когато знае, че я наблюдават. Историята с ябълките ѝ е позволила поне да успокои топката за минутка и да отпие от шишето си с ароматизирана вода, за да се опита да прокара горчивия вкус, който оставя у нея досадната ѝ работа.

Напразно.

Възползва се от паузата и за да помисли за Люлю, любовта на живота ѝ. Единствената позитивна мисъл, която може да възпре потока от сълзи, напираси в очите ѝ.